

Світлій пам'яті талановитої вчительки та прекрасної людини

Лариса НЕЧИПОРУК

Тихо й непомітно прийшла осінь у наше місто. Позолотила верхівки дерев та кущів. Від подиху вітру повільно кружляє і падає жовтогаряче, багряне листя, лягає на брукувку. Навіває сум. Тихо й непомітно в цю чудову пору року, 30 вересня, у переддень Дня вчителя, відійшла у вічність людина світлої душі й великого серця – учителька Заречнюк Галина Федорівна. Мабуть, не зна-

йдеться в Острозі людини, яка б не знала цієї мудрої і справедливої вчительки. 40 днів минає, як ми не чуємо її тихого голосу, не бачимо її ясного погляду.

Народилася Галина Федорівна 28 лютого 1938 року в селі Шубків Тучинського району в сім'ї Лук'яників Федора Максимовича і Марини Іллівни. Батьки любили свою донечку, учили любити працю, шанувати людей, бути скромною і доброзичливою. В 11 років не стало матінки. Важко довелося дівчині. Потрібно було помагати татові по господарству і водночас вчитися. А вчилася дівчина добре, мріяла стати педагогом. Закінчивши Тучинську середню школу, 1952 р. вступила до Рівненського державного вчительського інституту на факультет української мови і літератури. Закінчила навчання в 1955 р. і була направлена на роботу вчителькою в с. Озері Висоцького району (донедавна Володимирецького). Працювала там до 1958 р. Там же познайомилася з учителем Мстиславом Сафонівичем, за якого потім вийшла заміж. Пізніше ще навчалася в Рівненському державному педагогічному інституті для здобуття вищої освіти.

1958 року отримала призначення в Острозький район – у Грем'яцьку середню школу. А згодом 1962 р. перейшла працювати в Острозьку СШ № 1 учителькою української мови та літератури, де трудилася аж до виходу на пенсію.

За час роботи в школі Галина Федорівна проявила себе талановитою вчителькою. Змістовно і цікаво проводила уроки, на яких виховувала любов до рідної землі, повагу до людей, не забувати, якою ціною була здобута незалежність і свобода України. Довгий час працювала завучем початкових класів. Була вимогливою і доброзичливою зі своїми колегами, уміла підтримати, дати мудру пораду. 26 років свого життя віддала рідній школі. Нагороджена грамотами Рівненського відділу освіти, значком «Відмінник освіти». Вчитель-методист. Була делегатом Всесоюзного з'їзду вчителів (1978 р.) від Рівненщини.

Після виходу на пенсію підтримувала зв'язок зі своїми друзями, колегами по роботі. Спілкувалася з ними, раділа їхнім візитам, була поруч у біді і в радості.

Разом із чоловіком удвох виростили двох прекрасних доньок. Обидві здобули вищу освіту. Старша Мирослава – кандидат педагогічних наук. Молодша Алла закінчила школу зі золотою медаллю. Нині доктор філологічних наук.

Галина Федорівна любила життя. Була коханою дружиною, турботливою і люблячою матір'ю, ласкавою і ніжною бабусею. З яким нетерпінням і радістю ждала приїзду всіх своїх дітей, зятів, онуків і правнуків. Раділа і була щасливою, коли вся родина сідала за святковий стіл, була горда за них.

Дуже гірко, що немає серед нас вірної подруги, хорошої людини, дбайливої матері, гарної господині. Сумує родина, учительство Острожчини. Царство їй небесне, вічний спокій! Назавжди ми збережемо в наших серцях світлу пам'ять про дорогу всім нам Галину Федорівну.